

[Indenrigsministeren.]

måtte ses som et oplæg til fortsættelse af de afbrudte forhandlinger, og at vi i indenrigsministeriet var beredt til at yde al tænkelig bistand til en hurtig gennemførelse af hovedstadsreformen.

Jeg må imidlertid understrege, at regeringen selvfølgelig med genfremsættelsen også har tilkendegivet, at vi fortsat anser storamtet for den bedste af de mulige rammer om en hovedstadsordning. En treleddet struktur kræver en særordning, hvor opgaverne i hovedstadsområdet deles op mellem hovedstadsrådet, amtskommunerne og primærkommunerne. Det bliver en vanskelig opdeling, og en række opgaveområder må vel i praksis deles på tværs, således at hvert af de tre led skal varetage sin mindre del af opgaveområdet.

Jeg frygter stadig som ved sidste behandling, at en sådan opdeling vil føre til dobbelt-administration, til kompetencestridigheder og til et overforbrug af personale. Jeg må erindre om, at administrationsdepartementet allerede i august 1971 pegede på de samme farer ved en treleddet struktur. Vi har jo i øvrigt siden set, at den generelle reform af opgavefordelingen mellem kun to led, amtskommuner og primærkommuner, rummer vanskeligheder nok.

Jeg forstår på denne baggrund ikke, at man i begge de genfremsatte private forslag arbejder med en struktur i tre led, tilsyneladende uden at man i den forbindelse har frygt for administrationsspild, og jeg forstår slet ikke, at hr. Poul Schlüter i sin fremsættelsestale vender tingene på hovedet og advarer mod overadministration i et storamt. Hr. Poul Schlüter taler om en administrativ mastodont, men det er jo kun en flokskel i den forbindelse. Hvorfor tror man, at administrationen i en samlet enhed bliver større end en opdeling af de samme opgaver på fem sekundærkommunale administrationer plus et koordinerende hovedstadsråd? Her savner jeg egentlig argumenter.

Storamtsløsningen svarer til den model, man har valgt i de udenlandske storbysamfund, vi kan bruge til sammenligning, og en toleddet struktur svarer bedst til den administrative model, vi arbejder med i Danmark uden for hovedstadsområdet. Bl. a. vil vi kun med storamtløsningen have mulighed for at oprette samme status for Københavns

og Frederiksberg kommuner som den, der gælder for landets øvrige kommuner.

Jeg har nu lidt udførligt erindret om forhistorien for den førstebehandling, vi har i dag, og om årsagerne til regeringens forslag om en storamtløsning. Begge dele skyldes i første række en artikel, som hr. Enggaard har skrevet til en række venstreblade. Hr. Enggaard har her karakteriseret min genfremsættelse af regeringens forslag som noget af en provokation, og det er jeg både ked af og overrasket over. Jeg er ked af det, fordi jeg naturligvis ikke har noget ønske om at provokere hr. Enggaard så lidt som nogen anden, og jeg er overrasket, fordi min fremgangsmåde simpelt hen har været dikteret dels af ønsket om at videreføre folketingsudvalgets drøftelser, som jeg vurderede som konstruktive, dels af min vurdering af, at storamtforslaget er det bedste. Jeg kan ikke se nogen provokation i disse to ting.

Hr. Enggaard og hr. Niels Helveg Petersen har for deres del valgt at fremsætte den embedsmandsskitse, indenrigsministeriet udarbejdede i august, som lovforslag her i tinget. Det finder jeg vel ikke provokerende i forhold til mig, men måske vil jeg bedømme det som en lidt forhastet fremfærd netop på baggrund af det forløb, som jeg har redegjort for.

Jeg vil gerne sige i forbindelse med talen om tyveri og stjæleri: skal vi ikke sætte det i citationstegn og så finde humoren i det i stedet for?

Forslagsstillerne kan ikke for alvor tro, at de på den måde kan kortslutte folketingets procedure. Vi må ofre sagen den energi, som kræves for at nå til bunds i problemerne. De alternative skitser, der bliver brugt for, må udarbejdes, og i det omfang det er muligt, vil jeg selvfølgelig lade indenrigsministeriets embedsmænd bistå i arbejdet, som det også skete i sommer. Så bliver tingene lagt åbent og sagligt op, men så må vi da også tage en redelig forhandling om dem. Man kan ikke blot tage en sådan bestemt skitse op og tro, at sagen dermed kan afsluttes.

Om det konservative beslutningsforslag skal jeg nøjes med at henvise til mine bemærkninger ved første behandling i sidste samling. Jeg skal blot gentage, at forslaget i alt fald ikke kan begrundes med ønsket om en effektiv, rationel administration. Den foreslåede treleddede struktur med en tre-